

λαϊκός επιτροπός.

την διάθεσιν αὐτῶν, ποιοῖσιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν καὶ τὴν ρυθμίζουσιν τῶν ζητημάτων τῶν.

Λουθησάντων χθές εἰς ὄγκον τὸ ἔργον τοῦ λαοῦ, ἐνὶ τῷ ἐπιτροπῶν. Οὐδὲς ὅμως τοῦ λαοῦ, ποῦ εἰ ἀπὸ τὰς ἐσκατιάς τῶν συνοικίων διὰ νὰ ἰσχύουν τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνακοινώσουν αὐτῶν, διὰ τὸν ἰδὸν τοῦσιν.

— τοῦ εἶπε μιά περὶ τῆς — διὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ οἴκου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ — Τὴν ἡμέραν τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1926, στὸ σπίτι τοῦ θρακοῦ, στὴ γυνὴ τῶν ὁδῶν Δημοκρίτου καὶ Σολωνος, ἐτοιμαζόταν ὁ γάμος τῆς μεγαλειότητος ἀπὸ τὴν δύο κόρες τοῦ, τῆς ὁμορφῆς Μπεττίνας. Ἐκείνη τὸ πρωὶ ἡ Μπεττίνα ἀσθενεῖ, πένθιμη, μελαγχολικὴ, μὲ τὸν θάνατον ζωγραφισμένον στὸ πρόσωπον, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐφθασε στὸ τέλος τῆς ζωῆς της, κρατεῖ κοντὰ τῆς τὴν μικρότερη ἀδελφούλα της τὴν Ἰαλὰ καὶ ἀφίνει τὴν σκέψιν της νὰ γυρίσῃ στὰ περασμένα... θυμῶνται ὅπως ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατρὸς ὁρῶν, τὴν ἱστορίαν τῆς νεότητος τοῦ ποιητοῦ Βιζυηνίου, τοῦ ποιητοῦ της, ποῦ πεθαμένονος τελέσθησαν ἡμέρας πρὶν, τὴν καλεῖ τὴν πατέρα τοῦ σὸν τῶν θυμῶν... Παῖδάκι, ὁ κόμης δέκα χρόνων, ὁ Βιζυηνός γεννηθεὶς ἀπὸ τὴν πατέρα τοῦ, τὴν Βιζύην, στὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔνας θεὸς τοῦ ἀνέλαβε νὰ τὸν μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ ράβδου. Ὁ θεὸς τοῦ, ὅμως, πέθανε, ὑστερὰ ἀπὸ δύο χρόνια καὶ ὁ Βιζυηνός στέλλεται σ' ἄλλαν συγγενὴν τοῦ, τὸν Μητροπολίτην τῆς Κύπρου καὶ γίνεται μαθητὴς τῆς Ἱερᾶς Σχολῆς. Ἐκεῖ ὁ Βιζυηνός, νεώτερος ἀκόμη, γράφει τοὺς πρώτους τοῦ στίχους, γίνεται μ' αὐτοὺς γνωστός καὶ ὁ ἐθνικός εὐεργέτης Γ. Ζαρίφης, τὸν στέλλει ὑπότροφόν τοῦ, στὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σὲν Γερμανίαν, ὅπου ἐπιστρέφει σὲν Ἀθήναι, γνωστότατος ποιητὴς πλέον καὶ διηγηματογράφος. Εἰς τὴν Ἀθήναν μένει λίγον καιρὸ μόνον καὶ ἐπειτα ἐγκαθίσταται εἰς τὸ Λονδίνον καὶ τὸ Παρίσι καὶ ἐπιστρέφει πάλιν τὸ 1886, ὅταν ἡ Μπεττίνα ἦταν μόλις δέκα χρόνων καὶ ἡλικίας. Κοιτᾷ ἐκείνη συνοστίζον τὸν Βιζυηνὸν στὴν οἰκὴν γένειαν θρακοῦ, ποῦ ἀποφασισμένη μὲ τὸν θάνατον τοῦ θρακοῦ ἔχει ἐγκατασταθῆναι ἐν ὅσῳ τῆς οὐδὲ ἄνδρα. Στὸ ἴδιον αὐτὸ σπίτι ἐγκαθίσταται ὁ ποιητὴς Βιζυηνός ὡς ἐνοικίος καὶ γίνεται, ἀπ' τὴν ἴδιαν στιγμὴν, ὁ καλὸς φίλος τῆς Μπεττίνας καὶ ὁ ἀχώριστος συντροφὸς τῆς. Παιδεύει τὴν Βιζύην τὴν ἐν τῷ σπῆτι, τὴν παίρνει μαζί του σὸν περίπατον. Σ' ἓναν τέτοιον περίπατον στὸ Ζάππειον, ἡ Μπεττίνα μαζεύει ἀγριολουλούδα καὶ τὰ δίνει τῷ ποιητῇ. Ὁ ποιητὴς τὴν ἀντιλαμβάνεται μ' αὐτὰ, τὴν κυττᾷ γιὰ νὰ ἐμπνευσθῇ καὶ νὰ τῆς γράψῃ ἓνα ποίημα, ἀλλὰ ὅπως τὴν βλέπει, οἱ στίχοι τοῦ θρακοῦ τοῦ στίχου ἐρωτικοῦ, ποῦ δὲν τολμᾷ νὰ τοὺς γράψῃ ἡ Μπεττίνα. Δὲν ἐγράφη τίποτα, τῆς λέγει. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μπεττίνα λυπᾶται, τῆς υπόσχεται: «Θὰ σοῦ γράψω ἄλλο ποίημα, ὁμοῦ μὲ τὸν στίχον σου» — «Ἀλλὰ θὰ γράψω» — ἔφησε χαρούμενη τὴν ἡμέραν τῆς Μπεττίνας...

50N

— Ναί. Σοῦ τὸ υπόσχομαι. Ἐξέκριναν γιὰ νὰ γυρίσουν σπῆτι. Ὁ ποιητὴς τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χεράκι ὅπως πάντα. Μόνον αὐτὴν τὴν ἡμέραν δὲν τῆς ἔλεγε τίποτε, δὲν τῆς μιλοῦσε ὅπως ἄλλοτε....

Ὅταν ἐφθασαν στὸ σπῆτι, ὁ ποιητὴς ἦταν τόσο σοδαρὸς καὶ τόσο σκεπτικός, ὅσο ποτε.

— Καί, ἀγαθὴ θὰ ἔκαμε ἡ Μπεττίνα ἀπεφάνθη ἡ μητέρα της, ἔτοιμη νὰ τιμωρήσῃ τὴν μικρὴν ἀτακτὴν.

— Ὁχι, ὄχι, παρενέει ὁ ποιητὴς. Ἡ Μπεττίνα ἦταν φρόνιμη, ὅπως πάντοτε καὶ πειθαρχικὴ στὸν καλὸν φίλον.

Μία φωτογραφία τῆς Μπεττίνας Φραξοσίλας, εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου της.

Συνώδευσε τὴν Μπεττίνα ἕως τὸ μικρὸ σαλόνι ὅπου ἦταν τὸ πλάνο καὶ ὅπου αὐτὲς τὶς ὥρας ἡ Μπεττίνα ἐδιάβαζε πάντοτε. Ποιῶν χάρες εἶχε εὐρεῖ ἡ φύσις γιὰ νὰ προικίσῃ τὸν ἐξαιρετικὸν τῆς ἐκείνη πλάσμα. Δέκα χρόνων! Καὶ ἡ Μπεττίνα εἶχεν ἀπὸ τὴν τὴν σαγηνευτικὴν ὁμορφίαν τῆς «γυναίκας» στολισμένη μὲ τὴν ἀφέλεια, τὴν δροσίαν καὶ τὴν χάριν τοῦ παιδιοῦ. Μέσα στὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ καὶ καταγάλανα μάτια της, ποῦ λές κ' ἐπαιρναν τὸ χρώμα τοῦ ἀπὸ τὸν δολοκάθαρον αἰτικό οὐρανὸν, ζωγραφίζονταν ὁλη τῆς ἡ ἐξαιρετικὴ ἰδιοφυΐα. Δέκα χρόνων παιδί, καὶ ὅμως ἐμιλοῦσε ἤδη τὰ ἰταλικά καὶ γαλλικά καὶ εἶχεν ἀρχίσει νὰ μαθαίνῃ τὰ γερμανικά, δίχως νὰ παραλείπῃ τὰ ἀγγλικά της μαθήματα. Δέκα χρόνων παιδί, ἡ Μπεττίνα καὶ ὅμως ἦταν ἤδη μιά καλὴ πιανίστρια. Πότε τὰ ἐπρόφθανε ὅλα; Τὰ μαθήματα τοῦ πιάνου, τὰ εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ ἑξὶ χρόνων. Σὺν τοῖς πρῶτοις πέντε γιὰ νὰ διαβάξῃ στὸ πιάνο τρεῖς ὥρες καὶ νὰ πηγαίνῃ κατόπιν στὸ σχολεῖόν της. Καὶ τὸ ἔραβε, ὅταν

ἐτελείωνε τὴν μελέτην τῶν ἄλλων μαθημάτων, πάλιν στὸ πιάνο κατέληγε. Ἦταν ἡ ἀγάπη της. Ἦταν ὁ ἔρωτας τῆς παιδικῆς ζωῆς. Ἐμάθαινε τὰ πάντα καὶ ὅμως ὄνειρό της ἦταν ἓνα μόνον: Νὰ γίνῃ μεγάλη πιανίστρια.

Ἐκείνη τὸ ἀπόγευμα, ποῦ γύρισαν ἀπὸ τὸν περίπατον καὶ ὁ Βιζυηνός τὴν συνώδευσε ἕως τὸ σαλόνι, δὲν θέλησε ἡ Μπεττίνα νὰ μείνῃ μόνον, ὅπως ἄλλοτε, γιὰ νὰ διαβάσῃ. Ἡ παιδικὴ της ψυχὴ εὐδοκίμαζε τὴν ἀψευδῆ, πᾶς πραγματικὰ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς λύτης τοῦ καλοῦ τῆς φίλου. Καὶ θέλησε νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ.

— Θέλεις νὰ παίξω κάτι ποῦ νὰ σε διασκεδάσῃ; τὸν ρώτησε, ἐνῶ καθόταν ἐμπρὸς στὸ πιάνο.

— Ναί, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

— Τί σ' ἀρέσει περισσότερο;

— Ὅτι ἀρέσει καὶ σ' ἐμένα. Παίξε ὅ,τι θέλεις.

Μιά στιγμὴ ἦταν μόνον ἡ σκέψις γιὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κομματιοῦ. Καὶ ἡ Μπεττίνα ἀρχίσε ἀμέσως νὰ παίξῃ. Στὸ σαλόνι, ἀπλώθηκαν ἁμέσως οἱ ἦχοι τῆς «μᾶρς φονέμπρ» τοῦ Σοπέν, ἀρμονικοὶ, ἡρεμαί, γλυκεῖς, ὅπως ἀπὸ μὴ ἀμεγάλη πιανίστρια.

Ὁ ποιητὴς ὄρθιος δίπλα στὸ κάθισμά της, εἰχε κυριολεκτικῶς ἀναρπαγῇ ἀπὸ τὴν θέαν ἐκείνην ἀρμονίαν. Δὲν ἐβλέπε. Εἶχε κλείσει τὰ μάτια καὶ ἀκούγε μόνον καὶ ἡ φαντασία τοῦ ἐμεγάλωνε τὸ αἰθέριο πλάσμα, ποῦ τοῦ χάριζε τὶς ὁμορφῆς ἐκείνης στιγμῆς, τὸ ἔφτανε γυναῖκα ὥριμη, ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ τὸν πρὸ θυελλώδη ἔρωτα μὲ τὴν ἐκπαγλὴν ὁμορφίαν της.

— Γιατί ἐδιάλεξες αὐτὸ τὸ κομμάτι, Μπεττίνα; τὴν ρώτησε, ὅταν τελείωσε.

— Δὲν ξέρω. Ἦταν γιατί μ' ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ ὅσα ἔμαθα ὡς τώρα. Θέλεις νὰ παίξω καὶ ἄλλο;

— Ὁχι, ὄχι, διεμαρτυρήθη ὁ ποιητὴς. Μοῦ ἄρεσε τόσο, ὥστε θέλω νὰ μείνω μὲ τὴν ἐντύπωσίν σου.

Ἡ Μπεττίνα ἀρχίσε νὰ ξεφυλλίσῃ τὶς νότες τοῦ μαθηματός της. Ὁ Βιζυηνός κατέτρωγε μὲ τὰ βλέμματά του τὴν «μικρὴ Παναγία» τοῦ, τὰ βιβλία της, τὸ πιάνο, τὰ μικρὰ κομψοτεχνήματα, ποῦ τὸ στόλιζαν. Μέσα σ' αὐτὰ, ἦταν σὲ ἀσχημὴν κορνίζᾳ καὶ μιά ὡραία εἰκόνα τῆς ἁγίας Κικιλίας. ΒΛΕΠΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ

...όστις ἐτόνισε μεταξὺ
...εἰς τὴν ὑποδεχὴν κυ-
...πεδείξειν τῆς ὑπάρξεως

κ. Ρουσὴ Ἀρράς.

...κὶ διαρκῶν δεσμῶν, εἰ-
...σὺν τῶν δύο χωρῶν
...μει εὐτοὶ ἀποτελοῦν
...τὴν ἐνωτικὴν γραμ-
...λλοισιῶν καὶ ἀκλονη-
...ῶν μὲς μετὰ τῆς Ἰτα-
...αῖας, ἐνός καὶ τῆς
...Ἑλλάδος ἀπ' ἐτέρου,
...κὶ αὐτὰ ἐδημιουργη-
...τοῦς παράγοντας τῆς
...καὶ τῆς διεθνούς πο-
...τὴν Μ. Ἀντάντ καὶ
...ικὴν Συνεννόησιν. Αἱ
...αἱ, ἡ Ρουμανία καὶ ἡ
...καὶ ἐποικίαι ταῦτεχρε-
...ὺν ἀμφοτέρων τεύτων
...ὺν συναπισμῶν, ἀφού-
...εἶπας, διὰ μεγάλων
...τῶν τῶν μεγ-
...ων μὲς, τὸ ἐθνικὲν τῶν
...τεχρῶν σήμερον ἐν τῷ
...εἶν ἡ ἐποικία ἀνήκει εἰς
...τὴν ἐποικίαν οὐδεὶς δύνα-
...ἀμφισβήτησιν. Ἡ θέσις
...ληρῆς εὐθύνων. Αἱ χώ-
...εὺν τὴν εἰρήνην διέτι-
...εἶνε μένον ἐκδηλω-
...τάτων κισθημάτων τῶν
...ἀλλὰ καὶ ἕως τῆς εὐ-
...τῆς εὐμερίας μὲς. Τὴν
...τὴν τὴν προσφερομέν-
...εἰς πάντας ἐκείνους, μέ-
...ς ἡ τύχη μὲς ἐπεφύ-
...εἰς γειτονίας καὶ συν-
...πεδωθήσκειν πάντες.
...μεν ὅπως ἡ προσφορά
...ὅως ἀντιληπτή καὶ εἰ-
...οδεκτῇ. Προσεφέρκειν
...μεν πάντες τὴν εἰ-
...εἰμεθὰ ἐπίσης ἐτοιμοὶ
...ροαπισώμεν δι' ὧων
...καὶ κατὰ πάντων ἐκεί-
...καὶ ἰσως δὲ ἤδελαν νὰ
...ιδιαιτέρως πλεονεκτη-
...εἰς ἀνωμάλους περι-

...ΠΡΗΛΗΝΩΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. Τὴν ἡ-
...μερὰ τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1896,
...στὸ σπίτι τοῦ Φραδοῦλη, στὴ γυνία
...τῶν οὐδὼν Δημοκρίτου καὶ Σόλωνος,
...ἐτοιμαζόταν ὁ γάμος τῆς μεγαλει-
...τερᾶς ἀπὸ τῆς δύο κόρες τοῦ, τῆς
...Μπεττίνας Μπεττινᾶς. Ἐκεῖνο τὸ πρῶ-
...τὸ Μπεττινᾶ ἀδελφὴν, πέννην, με-
...λαγχολικὴν, μετὰ τὸν θάνατον ζωγρα-
...σμενον ἐπὶ προσώπῳ, μετὰ τὴν βεβαι-
...στίτη ὅτι ἐβόρε ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ζω-
...τῆς τῆς, καίτοι κοντὰ τῆς τῶν μι-
...κρότερη ἀδελφούλας τῆς τῶν Ἰτα-
...λα καὶ οἶναι τὴν σκέψιν τῆς νὰ γυρί-
...σιν ἐπὶ πλοῦσιν... θυμῶν ὅπως
...ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πολλὰς
...φορὰς, τὴν ἱστορία τῆς νεότητος
...τοῦ ποίτου Βιζυηνῶ, τοῦ ποίτου
...τῆς, πού περνούμενος πενήντησι μὴ-
...νες πρὶν, τὴν καλεῖ τώρα κοντὰ τοῦ
...στον τάφο! θυμῶν, πᾶς ὁ Βιζυη-
...νός, δημιουργημένος πλεόν, ἦρθε
...στὴν Ἀθήνα ὅταν αὐτὴ ἦταν μόλις
...10 χρονῶν κοριτσάκι. Κοντὰ φίλος
...συνιστᾷ τὸν Βιζυηνὸν ἐπὶν οἰκογε-
...νεια Φραδοῦλη πού ἀπαρριζομένη
...μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φραδοῦλη ἔχει

Ἡ Μπεττινᾶ ἔστιν ἑλᾶς τὸ πτυχιὸν καθηγητρίδος τοῦ πιάνου.

...ἐγκαταστάσῃ ὅς ἑνα σπιτικὴ τῆς οὐδοῦ
...Ἀγ. Μάρκου. Στὸ ἴδιον σπιτικὴν ἐγκαθίστα-
...τοὶ ὁ πατήρ τῆς Βιζυηνῶς ὡς ἐνοικίος
...καὶ γινέται, ἀπὸ τὴν ἴδιαν οἰκίαν, ὁ
...καλὸς φίλος τῆς Μπεττινᾶς καὶ ὁ ἀ-
...χώριος συντροφός τῆς. Παίζει μα-
...ζὺ τῆς ἐπὶ σπιτικὴν, τὴν ποίον μαζὺ
...τοῦ ἐπὶν περὶ τῆς. Ὁ ἐπὶν τῆς
...περίπατον ἐπὶ Ζαππεῖο, ἡ Μπεττινᾶ
...μαζεύει ἀγριολουλοῦσα καὶ τὰ δίνει
...τοῦ ποίτου. Ὁ ποίτης τὴν ἀπολ-
...εἶ μ' αὐτὴν, τὴν κυττάζει γὰρ νὰ εἰ-
...πνευσθῇ καὶ νὰ τῆς γράψῃ ἑνα ποι-
...ημα, ἀλλὰ ὅπως τὴν βλέπει, οἱ στί-
...χοι τοῦ θναίνου στικτοὶ ἐρωτικοί,
...πὺ δὲν τολμᾷ νὰ τοὺς πᾶσιν
...Μπεττινᾶ. Ὅταν γυρίσῃ ἐπὶ σπιτικὴν,
...ἐμνεῖν λίγους τῆς, ἐνῷ αὐτὴ ἐμ-
...λειτοῦσε ἐπὶ πιάνο καὶ μετὰ μὴ δὲ
...λα οἰσθημάτων μέσα τοῦ, ἔφυγε ἔ-
...πειτα. Ἦταν ἡ ὥρα πού τὸν περι-
...μεν οἱ λίγους φίλοι τοῦ ἐπὶν μικρὸ
...ἐπὶν τοῦ περὶ τῆς Βου-
...λῆς...

...Ὅμως, ἐνῷ ἐκίνησε γὰρ ἐκεῖ,
...ἀλλοῦ τὸν ἔφεραν τὰ ἔθματά του.
...Ἐμπήκε ἀπὸ τὸ σπιτικὴ τῆς οὐδοῦ Ἀ-
...γίου Μάρκου ἐπὶν οὐδὸν Κολακο-
...τῶν, ἐπέρασε ἀσυναίσθητως
...τὴν Βουλὴν, ἐπροχώρησε ἐπὶν οὐδὸν
...Σταδίου πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ
...κατέληξε ὅς ἑνα παγκάκι τοῦ κη-
...ποῦ τῶν Μουσῶν. Εἶχε βραδυάσει
...καὶ ἦταν σχεδὸν μόνος τοῦ ἐπὶν
...κῆπο. Μὰ καὶ χιλιάδες ἀνθρώπων
...ἀν ἦσαν γύρω τοῦ, πάλι μόνος τοῦ
...θα ἦταν ὁ Βιζυηνός ὅπως εἶχεν ἀ-
...πορροφηθῇ ἀπὸ τῆς σκέψεως τοῦ. Ἡ
...εἰκὼν τῆς Μπεττινᾶς, μεγαλωμέ-
...νης ἀπὸ τὴν φαντασία τοῦ, γυναι-

...καὶ ὠρμηκε πᾶς. Ἦταν διαρκῶς
...μπρὸς τὰ μάτια τοῦ. Καὶ δὶλα
...σ' αὐτὴ τὴν εἰκὼνα, ἐτοποθετοῦσε
...μιὰν ἄλλην εἰκὼνα, τὴν δικήν του,
...μεγαλωμένον κατὰ δέκα ἀκόμη
...χρόνια. Ἡ μορφή τοῦ, ὅσο προχω-
...ροῦσαν ἡ σκέψιν τοῦ ἐπαίρει ἀ-
...νάλογες ἐκφράσεις, πότε χα-
...ράς καὶ πότε ἐλπίδων. Ἐνα-δὺς
...φορὰς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ
...τὸ χαρτάκι πού εἶχε γράψῃ τὸ
...πρῶτὸ ἐλεπόντας τὴν Μπεττινᾶ τοῦ,
...τὸ τετραστιχὸ τοῦ :

«Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα μέσ' τὸν
...οὐρανὸ
...ἄστρο τῆς ἀνάγκης σ' ἀνναντεύω
...σὺν τοὺς μάγους σκύβω καὶ σὲ προ-
...σκυνῶ (σκυνῶ
...σὺν ἐρωτευμένους σὲ λατρεύω».

Μ' αὐτὸ τὸ χαρτί ἐπὶν νέου, ἐμνε-

Ἡ Μπεττινᾶ ἔστιν ἑλᾶς τὸ πτυχιὸν καθηγητρίδος τοῦ πιάνου.

...νε ἀκόμη ὥρα πολλὴ σκεπτικὸς.
...Κάποια στιγμή, ἔβγαλε τὸ μολύβι
...τοῦ κα. θέλησε νὰ συμπληρώσῃ
...τοὺς στίχους τοῦ, ὅμως δὲν τὸ κα-
...τάρθωσε. Ποιὸς ἔχει τί θυελλὰ
...σκέμεν καὶ αἰσθημάτων τὸν ἐ-
...πλημμύριζε, γὰρ νὰ αἰ μὴ μορφή
...τὰ ὑποτάξῃ ἐπὶν ἐμπνευσί τοῦ.
...Κάποια στιγμή ἐσηκώθηκε ἐπὶ
...τέλους καὶ ἐτράθηε πρὸς τὸ μικρὸ
...ζυθοπώλειο τοῦ περὶ τῆς
...Βουλῆς. Οἱ φίλοι τοῦ ἐπὶν ὑποδέ-
...χθηκαν μετὰ τὴν ἴδιαν ὅπως πάντοτε
...χαρὰ, ἀλλὰ ἡ συνωφρυνμένη μορ-
...φή τοῦ τοὺς ἐπάγασε.

...Δίχως κέφι εἰσαὶ ἀπόψε, τοῦ
...εἶπε ὁ πρὸ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ν.
...Βασιλειάδης, γιὰ τὸν κα. λόγιος
...ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας τῆς ἐποχῆς
...ἐκείνης.
...Ἦταν τόσο εὐχάριστος ἐπὶν συν-
...τροφία τοῦ ὁ Βιζυηνός, ὥστε ἀρ-
...κοῦσε καὶ μόνῃ ἡ ἐμφάνισι τοῦ γὰρ
...νὰ ὑπάρξῃ ἡ διάθεσις γὰρ ἑνα εὐ-
...θυμο πέρασμα τῶν ὥρων. Εὐστρο-
...φος, δηκτικός, ἐτοιμος νὰ σατυρί-
...σῃ πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς
...κοινωνίας καὶ τῆς πολιτικῆς, ἐτοι-
...μος νὰ εὕρῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν εὐ-
...θυμὴν ὅχι κάθε γεγονότος ἀκόμη
...καὶ τοῦ σοβαρωτέρου, ἦταν ὁ πο-
...λυτιμότερος ἀνθρώπος μέσα ἐπὶν
...συντροφία τοῦ καὶ ἡ παρουσία τοῦ
...προὔπεθε τὸ κέφι.
...Γι' αὐτὸ, τῶρα πού τὸν εἶδαν
...σκεπτικὸν καὶ δύσθυμον οἱ φίλοι

...τοῦ, παραξενεύονταν.
...— Ἐγὼ κ' ἐγὼ τὰ δικά με
...εἶπεν ὁ Βιζυηνός ἀπαντῶν ἐπὶν Β.
...Βασιλειάδῃ.
...Ἐμνεῖν ἀρκετὴ ὥρα ἐκεῖ, ἀλλὰ
...τὰ ἡ συντροφία διελύθη ἐπὶν τέλος
...ἀπὸ τὴν ἄλλωσι κεφίῳ.
...Ὁ Βιζυηνός ἐμνεῖν μόνος τοῦ μετὰ
...τὸν Βασιλειάδῃ.
...— Κάτι σοφὰ σοῦ συμβαίνει
...ποιητῇ μου...
...— Ἡ φτώχεια, ἀπήντησεν ὁ Βι-
...ζυηνός, δὲν καταλασθέντες ; Μοῦ
...εἶνε πᾶς ἐνοχλητικὴ...
...— Μὴν κρύβεσαι ἀπὸ μένα, ἐπέ-
...μεινε ὁ Βασιλειάδης. Ἡ φτώχεια
...εἶνε κατὰστασι μόνιμη. Ἦταν καὶ
...χθὲς καὶ προχθὲς καὶ πάντα, χω-
...ρίς νὰ σὲ φέρῃ σ' αὐτὴν τὴν κα-
...τάστασι πού σὲ ἐλέω σήμερα.
...— Πρέπει νὰ ἐργασθῶ φίλε μου,
...εἶπε τώρα ὁ Βιζυηνός, σ' ἑνα ἐξ-
...εσπασμα τῶν σκέψεων πού τὸν ἐ-
...βασάνιζαν. Πρέπει νὰ δημιουργή-
...σῃ κατὰ σ' αὐτὴν τὴν ζωὴ.
...— Δημιουργεῖς, τὸν διέκοψε ὁ
...φίλος τοῦ. Λίγο ἐδημιούργησες ὡς
...τώρα ;
...— Θὰ πῆς γὰρ τὴν φιλολογικὴ
...μου δημιουργία ; παρετήρησε σ'
...ἑνα τόνο σατυρτικῆς περιφρονησε-
...ως καὶ ἀπογορευτικῆς ὁ Βιζυη-
...νός. Τί νὰ τὴν κάμω ; Δὲν δίνει πα-
...ράδες... Δὲν ἡμιουργεῖ τίποτε.
...Χαρτιά καὶ μόνον χαρτιά. Μὰ εἶνε
...νὰ δουλεύῃ κανεὶς γὰρ τὴν ὑστε-
...ροφημίαν ; Τί νὰ τὴν κάμω αὐτὴν,
...ὅταν ὀρθῶνεται τόσο ἀπογορευτικὴ
...κὸ μπροστά σου τὸ σήμερον ;
...— Εἶσαι ἐρωτευμένος ποιητῇ
...μου, τὸν διέκοψε ὁ φίλος τοῦ. Γὰρ
...λόγια σου τὸ μαρτυροῦν. Μόνον οἱ
...ἐρωτευμένοι σκέπτονται ὅπως ἐσὺ
...αὐτὴν στυγνῇ.
...Ὁ Βιζυηνός ἐμνεῖν γὰρ λίγα λε-
...πτὰ σκεπτικὸς. Ἐπειτα ἀπήντη-
...σεν
...— Ἰσως, Μπορεῖ νάναι κ' αὐτό...

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άλθινη Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Την ή-
μέρα της 28ης Σεπτεμβρίου 1896,
στο σπίτι του Φραβασίλη, στη γωνία
των οδών Δημοκρίτου και Σόλωνος,
έτοιμαζόταν ο γάμος της μεγαλει-
τέρας από τις δύο κόρες του, της
ώμορφης Μπεττίνας. Εκείνο το πρωί
η Μπεττίνα άσθενική, πένθιμη, με-

χοι του θγαίνουν στίχοι έρωτικοί,
που δεν τολμά να τους πη στην
Μπεττίνα. Το δράδυ, όταν συναντή-
θηκε, όπως συνήθιζε με τους φί-
λους του, στο ζυθοπωλείο του πε-
ριβόλου της παλαιάς Βουλής, ήταν
δυσθυμος και σκεπτικός. Ο γιατρός
και λόγιος Ν. Βασιλειάδης, απ' τους

σει στα μάτια της τον καταγάλανο
ουρανό....

— Ώραία εικόνα. Ποιά είναι λοι-
πόν η εύτυχής που στην ένέπνευ-
σε ;

— Ένα παιδάκι. Ή Μπεττίνα
του Φραβασίλη.

Ο Βασιλειάδης έγέλασε τόσο
δυνατά στο άκουσμα της απαντή-
σεως εκείνης, όσο ποτέ άλλοτε.

— Βλέπεις ; είπε ο Βιζυηνός.
Στο έδελωσα απ' την αρχή ότι δεν
πρόκειται περί έρωτος, όπως ο έ-
ρωτας που εμπνέει μία γυναίκα.

— Αυτό έλεπε, να ίδης την Μπε-
τινούλα σαν γυναίκα, είπε ο Βα-
σιλειάδης ενώ γελοούσε ακόμη.
Άλλα στο Θεό σου, τί σχέσι έχει
αυτή η αγάπη, που βέβαια δεν
μπορεί να είναι παρά η αγάπη που
εύκολα αισθάνεται κανείς για ένα
ώμορφο και έξυπνο παιδάκι, με
τά αποψινά σου νεύρα ;

— Στο είπα απ' την αρχή. Είναι
η φτώχεια που με νευριάζει απόψε.
Την είχα και χθές και προχθές
σύμφωνοι. Άλλα σήμερα που μη-
κε μέσ' την ψυχή μου ο πόθος και
στο νού μου η σκέψις να βοηθήσω
αυτό το πλάσμα, η φτώχεια μου έ-
γινε περισσότερο από κάθε άλλη
φορά αισθητή. Καταλαβαίνεις τώ-
ρα ; Εκείνο που θέλω να δημιουρ-
γήσω, είναι η μικρούλα Μπεττίνα.
Μπορεί και πρέπει να γίνη μία με-
γάλη καλλιτέχνης. Τά μέσα λεί-
πουν. Αυτά, πρέπει να τα εύρω έ-
γώ, όπωςσδήποτε.

— Καλά είναι όλα αυτά, είπε σο-
βαρευόμενος τώρα ο Βασιλειάδης.
Εκείνο όμως που δεν μπορώ να
καταλάβω, είναι γιατί έβαλες αού-
την την σκοτούρα στο κεφάλι σου.

— Γιατί αξίζει να δώση κανείς
μία ζωή ολόκληρη, για μία ώρα
της Μπεττίνας, απήντησε με παρα-
φορά τώρα ο ποιητής. Θά έπρεπε
να την βλέπης, να την παρακολου-
θής, για να με δικαιολογής. Θά-
πρεπε να βλέπης το εξαιρετικό αού-
το πλάσμα δι' το δίνεται ολόκληρο
μ' όλην του την ψυχή, μ' όλες του
τις δυνάμεις στους κόπους της
δημιουργίας της ζωής του, για
να αντίληφθής πόσο αξίζει τον
κόπο να το βοηθήση κάθε άνθρω-
πος. Ένα παιδί που από τις πέντε
το πρωί κάθεται εμπρός στο πιάνο
και μελετάει, για να κερδίση έτσι
τρεις ώρες μελέτης πριν το άρ-
πάξη το Άρσάκειο, δεν είναι κάτι
συγκινητικό ; Μία γρηούλα διπλά
του, η γιαγιά, μ' ένα αυγό χτυ-
πημένο στο χέρι, μένει ώρα ολό-
κληρη πίσω από την πόρτα περι-
μένοντας ναύρη την κατάλληλη
στιγμή για να διακόψη την μελε-
τη της έγγονούλας και να τονώση
τον οργανισμό της με το αυγό, η
λίγο γάλα ή λίγο βούτυρο. Και η
τέχνη της έγγονούλας, ούτε μία,
ούτε δυό, άλλα πολλές, πάρα πολ-
λές φορές επιβάλλεται στην αγάπη
της γιαγιάς και η γιαγιά μένει
τρεις ολόκληρες ώρες πίσω από
την πόρτα δίχως να τολμάει να δι-
ακόψη την έγγονούλα. Δεν είναι

Ο ποιητής Γ. Βιζυηνός.

λαγχολική, με τον θάνατο ζωγραφί-
σμενον στο πρόσωπο, με την βεβαι-
ότητα ότι έφθασε στο τέλος της ζω-
ής της, κρατεί κοντά της την μι-
κρότερη αδελφούλα της την Ιτα-
λα και αφίνει τη σκέψη της να γυρί-
ση στα περασμένα... Θυμάται όπως
άκουσε από το στόμα του πολλές
φορές, την Ιστορία της νεότητος
του ποιητού Βιζυηνού, του ποιητού
της, που πεθαμμένος πεντέμιση μή-
νες πριν, την καλεί τώρα κοντά του
στον τάφο! Θυμάται, πως ο Βιζυη-
νός, δημιουργημένος πλέον, ήρθε
στην Άθήνα όταν αυτή ήταν μόλις
10 χρονών κοριτσάκι. Κοινός φίλος
συνίατ τον Βιζυηνό στην οικογένε-
νεια Φραβασίλη που αποφανομένη
με τον θάνατο του Φραβασίλη έχει
έγκατασταθή σ' ένα οπικάκι της οδού
Άγ. Μάρκου. Στο ίδιο σπίτι εγκαθίστα-
ται ο ποιητής Βιζυηνός ως ένοικος
και νίκεται, απ' την ίδια στιγμή, ο
καλός φίλος της Μπεττίνας και ο ά-
χωριστος συντροφός της. Παίζει μα-
ζύ της στο σπίτι, την παίρνει μαζί
του στον περίπατο. Σ' έναν τέτοιο
περίπατο στο Ζάππειο, η Μπεττίνα
μαεύει άγριοιολούδα και τα δίνει
του ποιητού. Ο ποιητής την στολι-
ζει μ' αυτά, την κυττάζει για να έμ-
πνευσθή και να της γράψη ένα ποί-
ημα, αλλά όπως την βλέπει, οι στί-

καλλιτέρους φίλους του, τον κρατί-
σε μόνον του κοντά του, προσπα-
θώντας να μάθη την αιτία της στε-
νοχώριας του. Εκείνος την απέδω-
σε στην φτώχεια του. Ο Βασιλειά-
δης, όμως, έφροντας καλλίτερα τον
φίλο του, απεφάνθη : — «Είσαι έρω-
τευμένος!» — «Έτσι — απήντησεν
ο ποιητής. Μπορεί νάναι κι αυτό...»

70Ν

— Βλέπεις λοιπόν ; είπε με χαρά
τώρα ο Βασιλειάδης. Τώρα λέγε:
Πού, πώς, ποτε ;

— Πουθενά και ποτέ. Δέν είμαι
έρωτευμένος όπως νομίζεις και ο-
πως θά νόμιζε κάθε άλλος. Το άν-
τικείμενον του έρωτός μου, δεν
έχει καμμία σχέση με την γυναί-
κα....

— Ίνεσαι γρίφος. Άγαπās μή-
πως καμμία κολώνα της Άκροπό-
λεως, μήπως τους στίχους του
Σουρή ;....

— Μην άστειεύεσαι. Άγαπώ έ-
ναν άγγελο. Ένα μικρόν άγγελο,
μία μικρή Παναγία, που έχει κλεί-

έχασε...

τις κόρες του Κιουρ-
οκλείεται οι πυροβολι-
νά είναι αι όμοδροντίαι
πτικών άποσπασμάτων.
προς τα τελευταία έζ-
στιανού τηλεγραφήμα-
ται ότι οι έπαναστάται
αν το Μεσσανί. Ύπαρ-
ροι και 8 τραυματίαι.
ραλλαν του Άγίου Σε-
ιολλά γυναικόπαιδα ά-
α έπιβίβασθουν πλοίων
θούν άλλαχου. Την τά-
λει τηρούν έθνικόφρο-
υπό τον νέον διοικη-
του, τέως διοικητού
ος υπό των κομμουνι-
ήκοντα τοίς εκατόν
πτικών στρατευμάτων
από έθνικόφρονας
διοικητής της πόλεως
αυτή τριάκοντα ξε-
ογράφους και ήλθωσεν
αδίδουν ειδήσεις δυ-
ους κυβερνητικούς. Ο
ς του (Παρί Σουάρ) κ.
α συνήλθη διότι ου-
ε έπικράτας και ά-
πιν ένσυνων διπλωμα-
μάτων. Χθές παρ' όλι-
μιουργηθή διπλωματι-
ιον μεταξυ του Γάλ-
ου κ. Ερμπέτ και
ιστου βουλευτου Ό-
ιούς ήθέλησε να πα-
την αναχώρησιν εις
σφύγων διά του πολε-
ων. Ο κομμουνιστής
άπώθησε βιαίως ένα
αι παρ' όλίγων να άνα-
υρίαν Ερμπέτ.

τηλεγραφήματα, ξένοι
ιογράφοι, ίδια Άγγλοι,
Αμερικανοί, οι όποίοι,
εργυρών, εισήλθον εις
Σεβαστιανόν, έκυκλώ-
ενόπλους και μετεφέρ-
ν άστυνομίαν, όπου έ-
έπι πολλές ώρας.

Ν. ΤΡΙΜΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Την ημέρα της 28ης Σεπτεμβρίου 1896, στο σπίτι του θραβασίλη, στη γωνία των οδών Δημοκρίτου και Σόλωνος, έτοιμοι ήταν ο γάμος της μεγαλύτερας από τις δυο κόρες του, της ωμορφής Μπεττίνας. Έκείνο το πρωί η Μπεττίνα ασθενικά, πένθιμη, μελαγχολική, με τόν θάνατο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο, με την δεδαίμονη όψη ότι έφθασε στο τέλος της ζω-

μην. «Τί ;» «— Ότι είσαι είκοσι έξι χρονιά μεγαλύτερη από την Μπεττίνα», παντά ο Βασιλείδης.
80Ν
— Τό ξέρω, είπε ξερά ο Βιζυηνός.
— "Ότι αυτή ή διαφορά, έσυνέχισε σαν να μην άκουσε την δια-

παρσασυρής από την αγάπη που άν τυχόν δεν έχει από τώρα, θα έχη σε λίγο για σένα ή Μπεττίνα. Αυτή θα σ' αγαπά σαν φίλο, άν θέλεις και σαν προστάτη, ενώ έσύ, άν αφήσης και παρσασυρής, θα την αγαπάς σαν άνδρα. Αι αυτό φίλε μου, θα είναι μαρτύριο.

— "Εφτείαξες δολόκληρο μυθιστόρημα δίχως λόγο, απήντησεν ο Βιζυηνός, που ενώ ένοιωσε τά λόγια του φίλου του σαν φλογισμένο σίδερο μέσ' την καρδιά του, κατάρθρωσεν έν τούτοις να γίνη κύριος του έαυτού του. "Άλλο είνε τό θέμα μας ; Θά με δοηθήσης ;

— Σε τί ;
— Να εύρω μιά δουλειά. Να ζήσω. Να μπορέσω να δοηθώ την Μπεττίνα.

— Θά σέ δοηθώ. Θά προσπαθώ να χρησιμοποιήσω τους φίλους μου που θα μπορούσαν να μάς φανούν χρήσιμοι.

— Σ' εύχαριστώ, τού είπε ο Βιζυηνός.

Και δίχως να προσθέση τίποτε άλλο, τού έσφιξε τό χέρι κι' έφυγε θιαστικά, σαν να τόν κυνηγούσαν.....

Την νύχτα, δεν μπόρεσε να κοιμηθώ. Λίγο μόνον τόν πήρε ο ύπνος και πάλι έξύπνησε τρομαγμένος ύστερ' από ένα τρομερό όνειρο. Είδε πως δρέθηκε ξαφνικά στην όχθη ενός όρμητικού ποταμού. Πώς δυνατός άνεμος τόν έδερνε, σαν μανιασμένος για να τόν παραδώση στά νερά που κυλούσαν άγριεμένα κι' εκάλυπταν τά πόδια του. Πώς την ώρα εκείνη τού κινδύνου, έφάνηκε στην όχθη ή Μπεττίνα και τρομαγμένη έτρεξε να τού δώση την βοήθειά της για να τόν σώση. Τέλος, πως την ώρα που ή Μπεττίνα τόν έπλησίαζε, τό νερό τόν άνέτρεψε τόν συνεπήρε κι' ή Μπεττίνα εύρηκε πιά τό λειψάνο του, τό τράβηξε στην έκρη κι' άκου

πως και τόσους άλλους ένα κατήφορον οδηγούντα κατ' ευκρημνόν, εις τάς έκινδύνουσας νά αι ζωπικαι της κωλόκληρος ο οικονομικός αυτής έφοδιασμός, αλλά τό χειρότερον, και όλαι αι άνεκτίμητοι ήθικαι αυτής αξίαι.

Αυτής της οικονομίας υπήρξαμε πάντοτε απόστολοι. Αυτής της οικονομίας την τιμίαν σημαίαν ήλθομεν να ύψώσωμεν υπευθύνως σήμεραν και να καλέσωμεν τούς Έλληνας να παύσθουν υπ' αυτήν δια να θαδίσωμεν προς την άνάστασιν όλου, συντεταγμένου οί, άλληλέγγυοι, έμπνευσμένοι συνεχιστάι των μεγάλων ιδανικών, τά όποία μάς παρέδωκεν ή μακρά και μοναδική μας ιστορία.

Δεν έσκέφθημεν ούδέ επί στιγμήν να ηεριορισθώμεν εις την έξυγιανσιν μόνον των δημοσίων οικονομικών. "Ισχυρά δημόσια οικονομικά είνε αδύνατον να νοηθύν άν δεν είνε ισχυρά τά ιδιωτικά τοιαύτα. Δι' αυτό παραλλήλως προς την έξυγιανσιν της δημοτικής οικονομίας, διοργανώνομεν, συντονίζομεν και ένισχύομεν και την ιδιωτικήν τοιαύτην. Και είνε τούτο στοιχειώδως έπιβεβλημένον, διότι κρατικός προϋπολογισμός που ήθελε παρανυώσει την άντοχίην του ιδιωτικού εισοδήματος, είνε να καταρακυλισθαι μέ τό κατρακύλισμα τό χάος, όλην την χώρας.

ΕΙΔΙΑΝ
ΣΤΗΝ 5ην ΣΕΛΙΔΑ)

Η Μπεττίνα κατά την ελαιογραφίαν τού δειμνήτου ζωγράφου Λύτρα.

ής της, κρατεί κοντά της την μικρότερη αδελφούλα της, την Άννα και αφήνει τη σκέψη της να γυρίση στα περασμένα... θυμάται όπως άκουσε από τό στόμα του πολλών φορές, την ιστορία της νεότητος τού ποιητού Βιζυηνού, τού ποιητού της, που πεθαμένος πεντήμισι μήνες πριν, την καλεί τώρα κοντά του στον τάφο! Θυμάται, πως ο Βιζυηνός, δημιουργημένος πλέον, ήρθε στην Άθήνα όταν αυτή ήταν μόλις 10 χρονών κοριτσάκι. Κοινός φίλος συνιστά τόν Βιζυηνό στην οικογένεια θραβασίλη που άποφασισμένη με τόν θάνατο τού θραβασίλη εκεί έγκάτασταθί σ' ένα σπιτάκι της οδού Άν. Μάρκου. Στο ίδιο σπίτι εγκαθίσταται ο ποιητής Βιζυηνός ως ένοικος και γίνεται, απ' την ίδια στιγμή, ο καλός φίλος της Μπεττίνας και ο άχώριστος συντροφός της. Παιζει μαζί της στο σπίτι, την παίρνει μαζί του στον περίπατο. Σ' έναν τέτοιο περίπατο στο Ζάππειο ο ποιητής αντιλαμβάνεται, ότι κάποιο άλλο αίσθημα, πιο δυνατό, άρχισε να τόν κρατεί κοντά στη μικρή φίλη του. Τό ίδιο έραυτο, σκεπτικός και δυσθυμικός, πηγαινει στο ζωπωλείο τού περιδούλου της παλιάς Βουλής, όπου συνήθως συναντάτο με τούς φίλους του. Έκει ο γιαιτός και λόγιος Ν. Βασιλείδης, από τους καλύτερους φίλους του, μαντεύει την αφορμήν της στενοχωρίας του, από έναν θερμό ύμνο που πλέκει ο ποιητής για την Μπεττίνα. «Έρεεις τί σκέπτομαι ; — τού λέγει ο Βασιλείδης, ακούγοντας εκείνον τόν ύ-

μνημόνιο του φίλου του, φαίνεται τώρα μεγάλη, γιατί ή Μπεττίνα είνε πολύ μικρή....

— Λοιπόν ;
— Άλλά ότι αυτή ή διαφορά παύει να είνε τόσο μεγάλη, όταν ή Μπεττίνα θα είνε είκοσι χρόνων.....

— Πού θέλεις να καταλήξης ; έρώτησε άνήσυχος τώρα ο Βιζυηνός.

— Σε τούτο : "Ότι άν ή φαντασία σου, έπήδησε τά δέκα χρόνια και είδε την Μπεττίνα είκοσι χρόνων, δεν είνε άπίθανον να είσαι έρωτευμένος μαζί της και αλλοιούτικα !....

Θέλησε να γελάση ο Βιζυηνός, μά δεν τό κατάρθωσε.

— Πώς τό φαντάσθηκες ένα τέτοιο πράγμα, μπόρεσε μόνον να ρωτήση.

— Από την θέρη που μου έλεγε για την Μπεττίνα. Άκουσε όμως φίλε μου. Τά είκοσι χρόνια, δύσκολα σκλαβώνονται από τά πενηντάξή. Πρόσεξε. Άγάπα την Μπεττινούλα σου όσο είνε παιδί, σαν παιδί. Μην προχωρήσης όμως περισσότερο και πρό παντός μην